

Kaksi huonetta ja kahviloitsija

EIJA LIMNELL TYÖSKENTELI PARIKYMMENTÄ VUOTTA DIPLOMAATTINA, KUNNES KYLLÄSTYI ROOLIINSA KÄVELEVÄNÄ SUOMENA. HÄN PERUSTI HELSINGIN KESKUSTAAN KAHVILAN, ALKOI SITOAA KUKKIA JA KÄYDÄ LAULUTUNNEILLA. NYT HÄN VIETTÄÄ YHTÄ PALJON AIKAA FLEURISTESSÄ KUIN KOTONAAN VALLILASSA. KAHVILASTA ON TULLUT KODIN JATKE.

Pihla Hintikka Kuvat Jussi Särkilähti

Peukalonpään kokoinen nappu pulahtaa kuumaan veteen ja painuu posliinikupin pohjalle. Helmeksi kiedotut teelehdet avautuvat ja vesi muuttuu haalean kellertäväksi.

Eija Linnell istuu oranssin sohvan reunalla ja katsoo kupin pohjalle mietteliäänä. Sitten hän nuuhkaisee. Valloittava jasmiinintuoksu on hiipinyt olohuoneeseen.

Helsinkiläisen Fleuriste-kahvilan omistajan olohuone on kuin turvallinen linnunpesä. Iso kirjahylly pursuaa Fjodor Dostojevskin, Milan Kunderan ja Umberto Econ klassikkoromaaneja, toisella seinällä roikkuu isän maalaama taulu Viipurista. Keskellä huonetta on kulmasohva, jolla kolme bambulankakerää odottaa neuvoja. Lipaston päällä lepää läjä cd-levyjä.

EIJA LIMNELL, 55, ranskalaishenkisen Fleuriste-kahvilan omistaja **ASUU KAKSISSA** Helsingin Vallilassa Alpo-poikansa kanssa. **TYÖSKENTELI** parikymmentä vuotta ulkoministeriössä ja diplomaattina Pariisissa, Strasbourgissa ja Brysselissä. **RAKASTAA KAHVIA**, kahviloita, kirjallisuutta, kuvataiteita ja musiikkia. **LAULAA SOPRAANONA** englanniksi ja ranskaksi klassista musiikkia ja jazzbiisejä. Aikoo tulevaisuudessa laulaa musikaaleja sekä Barbra Streisandia ja Édith Piafia. **JÄRJESTÄÄ KIRJALLISUUSILTOJA** ja konsertteja Fleuristessä sekä sitoo kukkia tilauksesta. fleuriste.fi

Eija Linnellille muutoksen pohtiminen on jo sen kypsyttyä. Itse muutos vaatii rohkeutta hypätä tuntemattomaan. "Onhan sekin tavallaan riski, että muuttaa toisen kanssa yhteen asumaan. Miksi se on usein helpompi päätös kuin oman elämän muutos?"

- ◀ Rakasta kahvia rakkaassa ranskalaisessa Bernardaud-posliinikupissa.
- ▶ Limnell laulaa kotonaan mieluiten klassista ja jazzia.
- ▶ Olohuoneen sohvanurkkaus on paras kolo kirjojen lukemiseen.

▶ Limnell kävi viime vuonna Viipurissa ja otti sieltä valokuvan, jonka pohjalta hänen isänsä maalasi taulun kodin seinälle.

◀ Kirjahyllystä alkaa loppua tila, mutta kirjoista Limnell ei luovu. Viimeksi hän luki Pajtim Statovcin Kissani Jugoslavian.

▶ Limnell opiskelee uutta rooliaan isoäitinä ja kutoo tyttärensä kaksosille bambulangasta villatakkeja.

”Virkamiehen roolista oli vaikea päästää irti, se tarttui minuun myös ihmisenä. Olin kuin kävelevä Suomi.”

”Minulla on töissä tavallaan olohuone koko ajan auki. Fleuristeen ystävänäkin tulevat minua tapaamaan. Kun olen kotona, olen hiljaa ja kuuntelen musiikkia. Tai laulan”, Limnell sanoo.

Vielä kuusi vuotta sitten hän puki päälleen joka aamu jakkupuvun, kampsasi lyhyen tukkansa siistiksi ja meni ulkoministeriöön. Siellä hän työskenteli lähes parikymmentä vuotta: ensin kymmenen vuotta Helsingissä ja toiset kymmenen vuotta diplomaattina Pariisissa, Strasbourgissa ja Brysselissä.

Nuori kirjallisuudenopiskelija päätyi ulkoministeriöön sattumalta ja jäi sille tielle, kunnes tapahtui jotain.

”Päysin vuodeksi vaihtoon Eurooppa-tutkimuksen keskuskeskseen yliopistolle. Avasin tietokoneen ja ruudulle avautuivat yliopiston sivut. Olin hämmentynyt. Olin aina avannut koneen ulkoministeriön sivun kautta. Heräsin, että

hupsista, elämähen on täynnä kaikkea kivaa ja kiinnostavaa ulkoministeriön ulkopuolellakin.”

Limnell oli tosin kaivannut elämänsä jotain uutta ja omaa jo pidempään. Toinen avioliitto oli vastikään kariutunut, ja lapset **Henni** ja **Alpo** olivat kasvaneet lähes aikuisiksi. Mutta erityisesti työpaikan julma, kilpailuhenkinen arvo maailma, jossa työkaverit tavoittelivat aina parempia maita ja titteleitä, ei ollut tuntunut enää pitkään aikaan kotoisalta.

”Se oli elämäntapamainen työ ja työympäristö. Virkamiehen roolista oli vaikea päästää irti. Piti olla muodollinen ja edustaa Suomen virallisia kantoja joka paikassa, se tarttui minuun myös ihmisenä. Olin kuin kävelevä Suomi. Kysyin itseltäni, mikä se Eija sitten enää onkaan?”

KUUSI VUOTTA SITTEN Pariisissa Limnell käveli Seine-joen vartha pitkin opastetulle kierrokselle. Päästyään lähtöpaik-

kaan Cité-metron kupeeseen hän huomasi olevansa etuajassa. Silmät osuivat pieneen kahvilaan. Limnell avasi oven ja nuori ystäväallinen mies tervehti sanoilla *bonjour madame*, mitä haluaisitte *madame*. Se oli simppele, ihastuttava paikka, jossa oli harmoniaa.

”Olin tosi herkässä vaiheessa ja tein muutosta. En muista, mitä mies sanoi, mutta se riitti, että hän puhui ihan vain minulle. Syntyi yhteisymmärrys ja kontakti. Olen monesti ajatellut, että se on vaikuttanut siihen, että perustin kahvilan. Tilan, jossa on hyvä olla. Voi sanoa, että Fleuriste on ikään kuin kodin jatke”, Limnell sanoo.

Sinä päivänä kun Limnellin oli määrä palata vuorotteluvapaan jälkeen takaisin töihin ulkoministeriöön, hän perusti Fleuristen, kahvilan ja kukkakaupan yhdistelmän. Limnell oli käynyt yrittäjäkurssin ja halusi tehdä vaihteeksi jotain konkreettista henkisen pääoman myymisen sijaan.

”Muutokseen liittyy joustavuus, että hyväksyy, ettei kaikkeen voi itse vaikuttaa.”

”Olen aina ollut tällainen kahviloissa istuskelija. Kahvila tuli ensin, ja ajattelin, että kukat toisivat sinne taiteellisen ulottuvuuden. Etsin tietoa ja kävin sitten yhtenä kesänä Pariisissa École de Fleuristes de Paris’n floristikoulutuksen aikuisille.”

Lokakuussa 2010 Limnell avasi Fleuristen oven ja jäi odottamaan, että ihmiset löytäisivät sisään Uudenmaankatua kävellessään.

”Mietin, tuleekohan kahvilaan ketään, sillä en mainostanut Fleuristeä missään. Ystävät ja opiskelijatyttäreni tulivat seurakseni ja auttamaan. Siellä istuttiin, juteltiin ja keitettiin välillä kahvia”, Limnell kertoo.

Limnell oli myynyt ison keskusta-asuntonsa Helsingistä ja ostanut rahalla nykyisen kaksionsa Vallilasta sekä perustanut yrityksen. Rahaa oli vähän, mutta se riitti ensimmäiset pari vuotta.

Sitten bloggaajat alkoivat kirjoittaa kahvilasta, tuli lehti-juttuja ja puskaradio pauhasi.

Nyt, lähes viisi vuotta avaamisen jälkeen, Fleuristessä on Limnellin lisäksi yksi vakituinen ja kaksi tarvittaessa töihin

tulevaa työntekijää. Ranskalaistyylisen kakkujen ja piiraiden kehutaan olevan kaupungin parhaita, ja omatekoiset sämpylät ja lounassalaatit menevät kuin kuumille kiville. Fleuristessä järjestetään myös runoiltoja ja minikonsertteja. Kukka Limnell sitoo enää tilauksesta.

”Muutokseen liittyy joustavuus, että hyväksyy, ettei kaikkeen voi itse vaikuttaa. Se liittyy vahvasti yrittämiseenkin. Jätin Fleuristestä kukat pois, koska se ei ollut taloudellisesti kannattavaa. Sen sijaan rakennutin isomman keittiön, jossa syntyy enemmän kahvia, kakkuja ja salaatteja.”

LIMNELL SUKII POLKKAMITTAISTA, luonnollisen vaaleaa tukaansa korvan taakse ja hörppää vihreää teetä. Posliinikuppi kilahtaa lautaselle.

Kun Limnelliltä kysyy muutoksen merkityksestä, hän miettii hetken. Sitten vastaus tulee niin selkeänä, että voisi kuvitella hänen pohtineen sitä jo pidempään.

”Muutos on vapautta. Että pysyy asioille avoimena. Ettei sulje silmiä ja korvia, vaan katselee koko ajan mitä ympärillä tapahtuu, huomioi muita ihmisiä ja maailman tapahtumia. Uramuutoksessani parasta on kahvilan kautta löytämäni uudet ystävät, jotka arvostavat henkisesti samoja asioita. Joidenkin vanhojen ystävien kanssa ystävyys on syventynyt, osaa en enää tapaa ollenkaan. Joillekin näin suuren elämänmuutoksen käsittäminen on ollut vaikeaa.”

Limnell haluaa hyväksyä, että elämässä tapahtuu kaikenlaista, myös ikäviä asioita, sillä niiden kautta oppii. Vanha lautalattia natisee jalkojen alla, kun hän nousee kaatamaan lisää teetä.

”Vaikka olen ollut aika eksesyksissä tai yksinäinen, minulla on aina ollut elämään sellainen perusuottamus, ettei tässä koskaan voi hirveän huonosti käydä”, Limnell sanoo.

Ikkunalaudalla Alpo-poika hymyilee mustavalkoisessa itse ottamassaan valokuvassa. Vieressä Henni-tytär poseeraa ylioppilaskuvassaan. Limnellistä on tullut joitakin kuu-kausia sitten isoäiti, kun tytär synnytti kaksoset. Alpo asuu vielä osittain kotona.

Vanha puuovi on kannettu vintiltä takaisin olohuoneeseen. Ovi on Limnellille tärkeä, ”koska sen saa auki ja kiinni”.

Limnell ei laulanut vuosiin kuin lapsilleen. Nyt hän laulaa päivittäin. Alpo-poika käy musiikkiterapiassa, ja äidillekin laulamisesta on tullut terapiaa ja tunteiden tutkimusmatka.

”Minulla on aina ollut elämään sellainen perusluottamus, ettei tässä koskaan voi hirveän huonosti käydä.”

Limnell sanoo, että kehitysvammaisen pojan syntymä on ollut hänen elämänsä kovin paikka. Se on kasvattanut häntä tähän mennessä eniten.

”Kun syntyy lapsi, joka tarvitsee paljon huomiota ja huolenpitoa, on pysähdyttävä miettimään, mikä on tärkeää. Jos aina kaikki menisi vain parempaan suuntaan, prioriteetteja ei tarvitsisi pohtia. Murheita tulee kaikille, ja olen tajunnut, että tärkeintä on yhteys ihmisten välillä. Emme ole täällä yksin.”

Olohuoneen ikkunasta näkyy punakeltainen puutalo ja lehmuksen oksia. Stereoissa **Samuli Laiho** laulaa hiljaa rakkaudesta. Muusikko on Limnellin tuttu yrittäjäkurssilta.

”Halusin tehdä jotain elämälleni, enkä jäädä suremaan. Halusin jotain omaa. Toivon, että pystyn tulevaisuudessakin arvostamaan itseäni niin paljon, että teen päätökset itse, enkä anna niitä muiden käsiin. Jos seuraa aina jotakin

guraa tai ulkoista ääntä, sisäinen rauha häiriintyy. Silloin joutuu antamaan periksi omalle itselleen.”

Vain sellainen muutos, joka lähtee itsestä, on Limnellin mukaan arvokasta.

POSLEINIKUPIN KYLKEÄ PITKIN nousee vihreitä lehtiä. Reunoilla käy häivähdys kultaista. Limnell kurkottaa keittiökaappiin ja nostaa peräjälkeen ranskalaisen Bernardaud-merkin käsinmaalattuja ja numeroituja mukeja pienen keittiön pöydälle. Viereen hän asettelee isoäidin vanhoja Arabian kukka-aiheisia posliinikahvikuppeja.

”Olen muuttanut monta kertaa elämässäni ulkomailla ja Helsingissä. En tarvitse kotiini designia, mutta ilman kirjoja, kauniita astioita ja omaa sänkyä ei tule kotia. Arvostan kauneutta, minulla on jemmassa paljon tauluja.”

Keittiönverhoissa seikkailevat sipulit, ja ikkunalaudalla keittokirjat nojaavat toisiinsa. Voisi kuvitella, että täällä tuoksuvat ihanat ranskalaispadat ja -kakat illasta toiseen. Mutta nykyään Limnell laittaa kotona ruokaa vain silloin kun Alpo on paikalla.

Mieluummin hän laulaa.

”Sain kansakoulussa laulusta kuutosen. Ajattelin aina, että olen huono laulamaan, eikä kukaan koskaan kannustanut siihen. Mutta mitä huonous on ylipäänsä? Voiko vain laulaa?”

Voi. Limnell muistaa elävästi, kun hän tuli ensimmäiseltä laulutunnilta kotiin kolme vuotta sitten.

”Istuin autossa ja lauloin täysillä *Yksi ruusu on kasvanut laaksossa*. Se tuntui ihanalta!”

Siltä se kuulosti Limnellin laulunopettajistakin. Nyt hän laulaa paloja *Carmen*-oopperasta tai jazzklassikoita, kuten *Cry me a River*. On hän pitänyt jo pari konserttiakin.

Limnellille laulaminen on ollut ihanaa itsensä löytämistä.

”Jos joku on sitä mieltä, ettet osaa tai pysty, ei sitä tarvitse uskoa.” *